

דף ח.

עין משפט א.

אור"ח סימן תצח סעיף יד

עיינ לעיל דף ז: עין משפט ה

עין משפט ג.

אור"ח סימן תצח סעיף טו

טו. יט. אפר כירה שהוסק מערב יו"ט מותר לכסות בו ט, אבל בהוסק ביו"ט אסור אא"כ הוא חם כ שראוי לצלות בו ביצה. ואם שחט מותר לכסות בו ל, גם אם אין ראוי לצלות בו ביצה.

עין משפט ד.

אור"ח סימן תצח סעיף טז

טז. כ. הכניס עפר הרבה מ לביתו לצורך גינתו כל זמן שהוא צבור דעתו עליו לכל מה שיצטרך, אבל הכניס מלא קופה לצורך גינתו כיון שהוא דבר מועט בטלו לשם זה ואסור.

ט. והיינו גם לשחוט לכתחילה ולכסות בו.

י. דהוי ליה נולד אפי' לר"ש אסור. ט"ז ס"ק י"ד.

כ. מכאן ראייה דמותר לכסות באפר חם ולא כהיש טועים ואוסרים באפר חם. ט"ז ס"ק ט"ו.

ולאו דוקא לצלות בו ביצה אלא ה"ה להפשיר בו מאכל וכדומה.

יג. וכתב הט"ז בס"ק ט"ו מהתוס' דמוקצה אינו אסור לטלטל ביו"ט לצורך אוכל נפש ושמחת יו"ט.

ל. דמשום שלא תתבטל מצות כיסוי הדם התירו איסור מוקצה, מ"א ס"ק ל', ודעת הרמב"ם לאסור, אך הפר"ח והלב"ש כתבו להתיר כדעת השו"ע.

מ. ומיירי בעפר תיחוח שאינו מחוסר לא חפירה ולא כתישה אלא הכנה בלבד, כ"כ רש"י בכיזה דף ח' ע"א. מ"א ס"ק ל"ב.

נ. היינו שלא שטחו עדיין ע"פ גינתו. ואם אינו כנוס בטל אגב קרקע. ב"ח.

עין משפט ה.ו. או"ח סימן תצח פעיף יז

ז. כא. מכניס אדם מלא קופתו לבית בסתם **ב** ועושה בו כל צורכו, ולא אומרים שהוא בטל אגב קרקע הבית **ע**, והוא שייחד לו קרן זוית.

או"ח סימן שח פעיף לח

לח. מא. מייחד אדם עפר או חול בקרן זוית ועושה בו כל צרכיו **ב** בשבת. הגה: וע"כ מותר לקחת פירות הטמונים בחול כי אין אותו עפר שהכין מוקצה.

עין משפט ז. או"ח סימן תצח פעיף יח

יח. כב. כוי **צ** אין שוחטין אותו ביו"ט, ואם שחטו אין מכסין את דמו **ק** ואפי' יש לו עפר מוכן משום שהרואה יאמר ודאי חיה הוא ויבא להתיר חלבו, ולערב אם רשמו ניכר יכסנו.

הגה: ודוקא ששחטו בזוית בחצר, אבל באמצע חצר אפי' דם בהמה **ר** מותר לכסות ביו"ט דהוי ליה כגרף של רעי שמותר לכסותו בעפר מן המוכן, וגם מותר לו לכסותו שלא יתלכלכו לו בגדיו וכליו.

ס. ואם הכינו לדבר ודאי כגון לכסות בו דם שחיטה, מותר גם לכסות בו דבר ספק שדעתו גם על כך, כ"כ בשער הציזין באות ק"ט.

ע. אבל בקרקע מרוצפת או רצפת נסרים אינו בטל לגביהם. כה"ח אות ק"נ.

פ. באין חשש עשיית גומא, כגון בנוטל בשוה, או בחול דכשנוטל מיד חול אחר סותם הגומא.

צ. היינו בריה שנולדה מתיש וצביה שהוא ספק חיה ספק בהמה, וה"ה כוי שהוא כלאים הבא מבהמה וחיה אין שוחטין אותם ביו"ט. כה"ח אות קנ"ג.

ק. דיש כח ביד חכמים לעקור מצות כיסוי בשב ואל תעשה משום גזירת התרת חלבו, ובפרט שאפשר לקיים המצות כיסוי במוצאי יו"ט אם רישומו ניכר. כה"ח אות קנ"ח.

ר. וגם של כוי, ולא יטעו, שיאמר כיסהו בשביל שלא יטנפו בגדיו.

דף ח:

עין משפט ב. אור"ח סימן תצח סעיף יח
עיינ לעיל דף ח. עין משפט ז

עין משפט ג.ד. אור"ח סימן תצח סעיף יט

יט. כג. שחט בהמה וחיה ונתערב דמם ויש לו עפר מוכן, אם יכול לכסות בפעם אחת שאינו צריך להרכות בשביל דם בהמה מותר^ש, ואם לאו אל יכסנו^ת.

עין משפט ה. אור"ח סימן תצח סעיף כ

כ. כד. שחט עוף מערב יו"ט ולא כיסה את דמו, לא יכסנו ביו"ט^א.

ש. ומיירי בנתערב בענין שלא נתבטל דם החיה דאם נתבטל אינו חייב בכיסוי כמבואר ביו"ד סי' כ"ח סעיף י"ג-י"ד. מ"א ס"ק ל"ו.

ת. משום שטורח בשביל הבהמה. ב"י.

א. דאין הכיסוי מעכב האכילה, וכיון שכאן היה אפשר לכסותו מעי"ט לא התירו ביו"ט, לבוש.

ואפי' מעפר מוכן לא יכסנו, מ"א ס"ק ט"ל מרשב"א. מ"ב אות ק"ו.